Vsakovrstne človekove tolažbe.

Mnoge tožbe krožijo med ljudmi. Enemu so časi preslabi vse postaja dražje in zaradi tega težje. Drugi so prav besni na vlade in valijo vso krivdo nanje. Spet drugi valijo vso krivdo na duhovščino in tretji na vsakovrstno razkošje. Skratka, vsak išče vzrok za zlo tega časa pri drugih. Toda nihče od vseh teh tožnikov se ne vpraša, ali ni tudi sam kar koli naredil in morda še dela kaj takega, da se razmere slabšajo.

Tu slišim družinskega očeta tožiti nad zapravljivostjo tega časa potem, ko je svojim hčerkam ravno kupil drage, najmodernejše obleke. Kaj naj rečem k takšnemu, ki toži nad razkošjem? Nič drugega kot: če ti razkošje ni všeč, zakaj pustiš, da te tvoja stanovska domišljavost žene, da kupuješ svojim hčerkam takšne stvari? Namesto da očitaš drugim, začni svoje otroke preprosto oblačiti. Morda boš našel nekaj posnemovalcev in ti bodo našli spet druge. Tako bi lahko luksuzni predmeti postopoma izginili, ker ne bi bilo odjemalcev. Kako lahko nekdo, ki se sam ne poboljša, zahteva poboljšanje od drugih?

Mnogi trgovci silno tožijo nad davki, ne pomislijo pa, da so sami izumili to državno nadlogo, ker svojim odjemalcem s svojim dobičkom pogosto nalagajo še desetkrat večje dajatve. Če pa človek svojega sočloveka brezobzirno izkorišča, kako lahko od države zahteva nekaj, česar nima sam? K temu pravim: Ljudje si urejajo življenje, kakor sami hočejo, državo pa gradim JAZ po njihovem vzorcu. Državo urejam po tistem, česar se najbolj veselijo! Le kdo jemlje večje davke kot oderuh od svojih bratov?

Iz tega uvidite, da so ljudje vsak čas sami povzročitelji svojega zla. Zaradi tega naj to zlo tudi ostane tako dolgo, dokler se njegovi povzročitelji ne bodo spremenili.

Tako posestniki nekega mesta silno tožijo nad davki od najemnin. Če pa najemnik ne more pravočasno plačati najemnine, kmalu sprožijo proti njemu tožbo, rubež in izgon. Zaradi tega še več davka na najemnine - tako dolgo, da se lastnikovo srce ne bo omehčalo in bo v svoji hiši uredil tudi brezplačno sobico za reveže.

Vse takšne vzgojne šibe so torej potrebne in bodo postopoma vedno trše. JAZ pa pravim: komur ne zadoščajo mirna in rodovitna Zemljina tla, ta naj gre na morje in tam spozna razliko med mirom in tihoto, ter gibanjem in viharjem. Če ga viharji še niso požrli in če želi, se lahko vrne nazaj. Še vedno obstajajo trdna tla, tako kot tudi poleg naučenih novotarij še naprej obstaja stara božja beseda in prav tako MOJA milost za vsakogar, ki jo išče. Komur pa ni nič do nje, ampak mu je zgolj iz častihlepnosti in pohlepa samo do novotarij, ta naj gre z njimi k svojim hudičem. Lahko je prepričan, da v MOJIH nebesih ne bo nihče jokal za njim.

Kar zadeva zmerjanje duhovščine, takšne tožbe sploh ne dosežejo mojega ušesa.

JAZ sem uredil tako, da lahko MOJO besedo dobi vsak, ki jo le želi.

Iz tega bo vsakdo spoznal, da pri MENI nič ne velja več kot čisto, ljubeče srce in prava vera VAME. Komur to ni dovolj, komur je beseda govornika s prižnice bolj sveta kot to, kar sem JAZ SAM govoril, ta naj ostane v svoji zaslepljenosti. Komur je z velikimi stroški zgrajena hiša molitve bolj sveta in bolj vzvišena kot čisto srce, ki je tempelj Svetega duha, ta naj gre tja.

Kako naj bi tudi vse katedrale na Zemlji lahko povečale MOJO slavo? JAZ na svetu nisem nikoli iskal SVOJE slave, temveč vero in ljubezen. Vsaka druga prazna počastitev, ki iz MENE, edinega, večno živečega resničnega Boga dela malika, se MI gnusi. Kajti biti hočem čaščen v duhu in resnici, ki prebivata v živem človekovem srcu. Resnično čaščenje je v tem, da ME ljudje spoznajo kot svojega Boga in Očeta, ME kot takšnega nadvse ljubijo in izpolnjujejo zapovedi ljubezni tudi do svojih bratov. To je pravo čaščenje Boga! Katedrala ne more zvečati poveličevanja MOJEGA imena, saj vendar zanesljivo ne kaže tega, kar zmorem JAZ, temveč samo to, kar zmorejo ošabni ljudje.

Kdor pa že hoče občudovati MOJO moč in veličino, naj gre v naravo in vzdigne oči k soncu, luni in zvezdam. Tu bo gotovo našel dovolj tistega, iz česar bo lahko spoznal božjo vsemogočnost. Namesto kipov in slikarij prebivajo na teh katedralah resnični, živi ljudje in druga ustvarjena bitja. In namesto vsega okrasja se na teh katedralah vidijo čudoviti gozdovi in livade, vse pa pričajo o moči, veličini in modrosti svojega večnega Stvarnika. Takšno opazovanje res lahko človeško srce uglasi k večji božji slavi!

Modrost sicer zmaguje nad neumnostjo, vendar ne verjemite, da bo zaradi tega zmanjkalo neumnežev: ta vrsta bo ostala, dokler bo obstajal pekel. Sicer se vprašujete, kako lahko tako dolgo gledam toliko gnusobe, zakaj z bliskom in ognjem z neba ne uničim tega starega malikovalstva? Če sem to storil v starih časih, zakaj ne storim zdaj? Pustimo pšenico rasti skupaj s plevelom, bo že prišel čas žetve in izbire! Tistega, ki pozna večnost, čas nikoli ne priganja. Kdor hoče biti neumen, naj tak ostane, kdor pa hoče postati moder, ta ve, kje naj potrka.

Jakob Lorber
Zemlja in luna